

де S – економічний ефект (грн.);

ΔP – приріст виробітку продукції за одиницю часу (т, л, шт. та ін.);

C – ціна одиниці виробленої продукції (грн.);

Q – витрати на навчання (грн.).

2. Навчання призведе до освоєння нової професії, посади. При цьому обов'язково має плануватися суміщення професій, посад. Наприклад, слюсар вчиться на електрогазозварника, а фахівець відділу організації праці та заробітної плати осягає науку обліку заробітної плати. Розрахувати економічний ефект можна за формулою:

$$S = (Z_d - Z_z) - [Z_d - (0,3 \cdot Z_d) + Q], \quad (2)$$

де Z_d – заробітна плата діючого працівника (грн.);

Z_z – заробітна плата співробітника, якого заміщає (грн.);

$0,3 \cdot Z_d$ – доплата за суміщення професій (грн., як правило, вона становить 30 %);

3. Навчання, після якого співробітник займе вищу або іншу посаду.

$$S = Q_p - Q, \quad (3)$$

де Q_p – витрати на підбір нового співробітника (грн., сюди слід включити гонорар кадрового агентства або власні витрати на підбір – заробітну плату з відрахуваннями фахівця з підбору, а також витрати на організацію його робочого місця);

Як бачимо, у всіх наведених формулах фігурують дохід від недопущення будь-яких витрат і витрати на реалізацію навчання (їх різниця і є економічний ефект).

СОЦІАЛЬНА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ЛЮДИНИ ТА ДЕРЖАВИ ЯК ФАКТОР ЕФЕКТИВНОГО РОЗВИТКУ СУСПІЛЬСТВА В УКРАЇНІ

Д.О. Березовський, к. держ. упр.

*Донбаський інститут техніки і менеджменту
Міжнародного науково-технічного університету
імені академіка Юрія Бугая, м. Краматорськ*

На даному етапі розвитку України дуже гостро постає питання соціального стану. Зростання бідності, тенденція до тінізації соціально-трудова відносин, зростання безробіття, низький рівень співпраці влади та громадянського суспільства, нехтування трудовими правами населення та зниження доходу є доказами зниження соціальної відповідальності держави за соціальний розвиток, а як наслідок впливає на соціальну відповідальність громадян України та їх небажання приймати участь у розвитку країни. Про це свідчить поступове зниження громадських експертиз за діяльністю органів державної влади та слабка активність громадських об'єднань. Тільки вирівнявши дану ситуацію можливо підвищити рівень нашої країни до сучасних європейських стандартів, що у перспективі підвищить рівень соціальної відповідальності та надасть змогу створити «рецептивну систему» управління. Лише тоді можлива якісна співпраця інститутів громадянського суспільства та держави з приводу соціальних питань і основних пріоритетів розвитку країни. Одним з найбільших пріоритетів держави має стати людський розвиток.

Сучасна українська наукова спільнота активно формує власний погляд на людський розвиток. Е.М. Лібанова вважає, що людський розвиток можливий за умов включення його до стратегій як цільового орієнтира з одночасним формуванням в цих стратегіях умов та механізмів для досягнення людського розвитку [2, с. 280].

Ефективність та якість державного управління тісно пов'язана з соціальною відповідальністю держави. Направленість на досягання стратегічних цілей, формування гідних умов життя, подолання суспільних криз та спрямованість на розвиток людини певною мірою залежить від рівня соціальної відповідальності держави.

Таким чином, необхідність застосування соціальної відповідальності держави за стан людського та соціального розвитку посилюється. Механізми її запровадження можливі через регламентацію та реалізацію адресних державних концепцій, стратегій, програм тощо. Але вони або не реалізуються, або не приймаються [1, с. 32].

Причиною та наслідками такого стану є невідповідність державного та регіонального управління потребам людського та соціального розвитку. Декларативні положення чинного законодавства щодо надання соціальних прав та гарантій не мають чіткої регламентації щодо адресатів їх ви-

конання та відповідальності за нереалізацію. Законодавство про державну службу, про місцеві держадміністрації та місцеве самоврядування не конкретизують соціальні зобов'язання щодо формування та забезпечення реалізації ефективних соціальних стратегій розвитку та відповідальність за людський та соціальний розвиток на рівні держави та регіонів [3, с. 124].

Соціальна відповідальність держави буде спрацьовувати при наявності та розвитку невідворотних механізмів її застосування, при укріпленні політичної культури, при розвитку демократичних засад державного управління, при конструктивній опозиції, при становленні партнерських відносин між гілками влади та підвищенні рівня довіри до влади [1, с. 32].

Довіра до влади – важливий аспект розвитку соціальної відповідальності в країні. Виходячи з цього Першим етапом має стати запровадження підходу до впровадження механізму закріплення партнерського статусу між інститутами громадянського суспільства та органами державної влади в системі державного управління через правове врегулювання щодо розширення повноважень інститутів громадянського суспільства з метою впровадження рецептивної моделі публічного управління. Ключовими положеннями мають стати: впровадження дієвої системи моніторингу та контролю з приводу реагування правоохоронних органів на результати громадського моніторингу та експертизи з приводу бездіяльності органів державної влади або їх неправомірних дій чи корупції; забезпечити відкритість та своєчасне надання інформації організаціям громадянського суспільства з приводу проектів рішень по суспільно важливим питанням; розробити веб-сайт (з можливістю форум обговорення) для оприлюднення результатів з урахуванням або відхиленням громадських пропозицій по конкретним політичним рішенням [4, с. 15].

Перелік посилань:

1. Амоша О. І. Соціальна відповідальність держави за людський та соціальний розвиток / О. І. Амоша // *Формування ринкової економіки : зб. наук. пр. / М-во освіти і науки України, ДВНЗ «Київ. нац. екон. ун-т імені В. Гетьмана»; редкол.: О. О. Беляєв (відп. ред.) [та ін.]*. – Київ : КНЕУ. – 2010. – Спец. вип. : Соціально-трудова відносина: теорія та практика : у 3 т. – Т. 1. – С. 28-33.

2. Лібанова Е. М. Вплив сучасної кризи на ментальні особливості, психологічні орієнтації та настанови населення України / Е. М. Лібанова // *Глобальна економічна криза 2008-2010 років: досвід та шляхи подолання в Україні : монографія / [В. П. Антонюк, С. С. Аптекарь, Н. А. Балтачєєва та ін.] ; під заг. ред. В. І. Ляшенка*. – Донецьк : Юго-Восток. – 2010. – С. 279-285.

3. Амоша О. Соціальна відповідальність в контексті розвитку людського потенціалу [Електронний ресурс] / О. Амоша, О. Новікова // *Держава і суспільство*. 2011. – № 1. – С. 122-127. – Режим доступу : <http://www.kbiuara.kharkov.ua/e-book/ritp/2011-1/doc/3/01.pdf>

4. Березовський Д. О. Вдосконалення механізмів громадського моніторингу та контролю в системі державного управління України : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. наук з держ. упр. : спец. 25.00.02 «Механізми державного управління» / Д. О. Березовський. – Київ, 2016. – 20 с.

ВПЛИВ ГЛОБАЛІЗАЦІЙНИХ ПРОЦЕСІВ НА СТРАТЕГІЧНИЙ РОЗВИТОК ЛЮДСЬКОГО КАПІТАЛУ ПРОМИСЛОВИХ ПІДПРИЄМСТВ УКРАЇНИ

С.Я. Берсуцька, к.е.н. доцент

Донецький університет економіки та права, м. Бахмут

В умовах глобалізації національних економік, регламентації стійкого соціального й економічного розвитку необхідна швидка адаптація до міжнародної конкуренції, що можливо при підвищенні конкурентоспроможності людини і суспільства – синтезу його знань, інновацій та інформації, а також інститутів держави і підприємництва. Знання, інформація і їхній носій – освічена людина, здатна генерувати ідеї та нові знання, а також здійснювати інноваційну діяльність, стає головним ресурсом і одночасно метою економічного розвитку держави.

Розвиток економіки України супроводжується реформуванням механізму фінансового управління промисловими підприємствами, досягнення конкурентних переваг стає набагато складніше забезпечити тільки за рахунок ефективного фінансового менеджменту та інвестицій у фізичні активи. Це обумовлено тим, що в умовах ринків, що розвиваються та високої конкуренції, нефінансовий механізм, який базується на оцінці та управлінні нематеріальними активами промислового підприємства, набуває все більшого значення. На сьогодні, поряд з одержанням прибутку та підвищенням капіталізації підприємств, пріоритетними напрямками стратегічного розвитку є збереження і розширення частки ринку збуту продукції, вдосконалення внутрішніх бізнес-процесів, які досягаються за допомогою ефективного управління трудовими ресурсами. В працях багатьох авторів трудові ресурси все частіше розглядаються як людський капітал, який являє собою найбільш цінні